

1

Dabar

KETVIRTAS KOKTEILIS ATRODĖ VISAI GERA MINTIS. Kaip ir kirpčiukai, beje. Bet dabar, beviltiškai bandydama atsirakinti namų duris, jau pradėdau įtarti, kad ryte gailėsiuos dėl to paskutinio *špritzo*. O gal ir dėl kirpčių. Džunė, mano kirpėja, vos man klestelėjus į jos kėdę išrėžė, kad kirpčiukai po išsiskyrimo praktiškai visada yra nevykęs sprendimas. Bet juk ne ji yra šviežiai iškepta vienišė, ir ne ji tądien viena turėjo traukti į draugės sužadėtuvių vakarėlį. Viskas gerai su tais kirpčiais.

Ne, ne, tikrai nereiškia, kad tebemyliu savo buvusįjį. Nemyliu. Niekada nemylėjau. Sebastianas yra snobas. Kylantis teisininkas, būsima korporacijų žvaigždė, jis nebūtų nė valandos ištveręs Šantalės vakarėlyje nepasišaipęs iš jos parinkto vakaro gėrimo. Būtinai pacituotų kokį nors pretenzingą „New York Times“ straipsnį, skelbiantį, kad *špritzai* – jau vakarykštė diena. Apsimestų nuodugniai studijuojas vyno kortą, užduotų barmenui daugybę užknišančių klausimų apie *terroir* bei rūgštumą ir, nekreipdamas dėmesio į atsakymus, išsirinktų taurę paties brangiausio raudonojo.

Ne dėl to, kad turi išskirtinį skonį ar nusimano apie vynus, nieko jis nenusimano. Tiesiog perka viską, kas brangiausia, mat nori pasirodyti baises žinovas.

Mudu su Sebastianu draugavome septynis mėnesius, ir tai buvo rekordiniai, ilgiausi mano santykiai iš visų ilgai trukusių draugysčių. Išsiskirdamas jis pareiškė, kad taip iki galo ir nesupratau, kas aš esu. Ir negaliu jo dėl to kaltinti.

Visi vaikinai iki Sebastiano man buvo reikalingi tik smagiai praleisti laiką. Neatrodė, kad jiems tokie neįpareigojantys santykiai būtų kliuvę. Visgi, dar prieš susipažindama su juo, aš pagavau save maistančią, kad esu rimtas suaugęs žmogus, kuriam derėtų užmegzti ir rimtus santykius su rimta antra puse. Sebastianas tam puikiai tiko. Išvaizdus, apsiskaitęs, lydimas sėkmės ir, nors linkęs į pompastiką, geba kalbėtis su visais apie viską. Ir vis dėlto man buvo sunku iki galo atsiverti kitam žmogui. Jau seniai išmokau sutramdyti savo polinkį šnekėti, kas ant liežuvio užplaukia. Mano akimis, tikrai stengiausi dėl mūsų santykių ateities, tačiau galiausiai Sebastianas akivaizdžiai pajuto mano abejingumą ir buvo visiškai teišus. Man jis nerūpėjo. Man nerūpėjo nė vienas iš jų.

Išskyrus tą vienintelį.

Ir to vienintelio seniai nebėra.

Taigi dabar mėgaujuosi, smagiai leisdama laiką su vyrais, man patinka, kad seksas puikiai pasitarnauja kaip priešgaisrinės kopėčios, skirtos pabėgti iš savo minčių vienutės. Patinka, kai priverčiu vyrus kvatoti, patinka turėti draugiją, džiaugiuosi galimybe retkarčiais padaryti pertrauką nuo vibratoriaus, tačiau niekada neprisirišu, niekada nepanyru į santykius per giliai.

Aš vis dar nesėkmingai grabalioju raktą – *rimtai, gal kažkas nutiko spynai?* – ir rankinėje suskamba telefonas. Labai keista.

Niekas šiaip jau neskambina man taip vėlai. Tiesą sakant, man niekas apskritai neskambina, tik Šantalė ir mano tėvai. Bet Šantalė tebešėlsta savo pačios vakarėlyje, o tėvai vieši Prahoje ir dar tikrai neatsibudę. Skambutis liaujasi, kai tik atrakinu duris ir įvirstu į savo mažutėlį vienbutį. Žvilgteliu į veidrodį, lūpdažis beveik nusitrynęs, bet kirpčiukai atrodo klasiškai. *Pasiusk, Džune*.

Kai vėl pasigirsta skambutis, kaip tik bandau atsisegti auksinės spalvos sandalus su dirželiais, ant akių vis krentant tamsių plaukų užuolaidai. Išgraibau telefoną iš rankinės ir mūvėdama vieną batą nuklibinkščiuoju iki sofos, nepatikliai žvelgdama į ekrane šviečiantį „nežinomas numeris“. Turbūt ne ten pataikė.

– Klausau? – atsiliepiu pasilenkdama prie antrojo bato.

– Ar čia Persė?

Išsitiesiu visu ūgiu taip staiga, kad net turiu nusitverti už sofos ranktūrio, idant neprarasčiau pusiausvyros. *Persė*. Vardas, kuriuo manęs niekas nebevadina. Dabar beveik visiems esu Persefonė. Kartais – tiesiog Py. Bet niekada – Persė. Nebesu Persė daugybę metų.

– Alio... Perse?

Balsas minkštas, gilus. Negirdėtas daugiau nei dešimtmetį, bet toks savas, kad akimirksniu aš vėl trylikos, išsitepusi storu sluoksniu apsauginiu SPF 45 kremu, prieplaukoje skaitau knygą popieriniu viršeliu. Šešiolikos, neriوسي iš drabužių, kad kuo greičiau nuoga murktelčiau į ežerą ir nusiplaučiau prakaitą po pamainos „Tavernoje“. Septyniolikos, guliu Semo lovoje šlapiu maudymosi kostiumėliu, stebėdama, kaip jo ilgi pirštai keliauja per anatomijos vadovėlį, kurio puslapius jis studijuoja įsitaisęs mano kojūgalyje. Veidą užlieja karščio banga, ausyse ošia, o ausų būgneliuose dunksi ritmingų širdies dūžių aidai. Trūkčiodama įkvepiu ir atsėdū, visi pilvo raumenys įsitempę kaip styga.

– Taip, – šiaip ne taip išspaudžiu, ir jis atsidūsta, giliai, su nuoširdžiu palengvėjimu.

– Čia Čarlis.

Čarlis.

Ne Semas.

Čarlis. Ne tas brolis.

– Čarlis Florekas, – patikslina Čarlis ir pradeda aiškinti, kaip ir iš kur atkapstė mano numerį, kalba apie draugo draugą, kažkaip susijusį su žurnalu, kuriame dirbu, bet aš nelabai klausausi.

– Čarlis? – pertraukiu jį. Mano balsas spigus ir įsitempęs, viena dalis *špritzo* ir dvi – šoko. O gal vien grynas nusivylimas. Nes *šis* balsas – ne Semo.

Tai aišku, kad ne.

– Žinau, žinau. Praėjo tiek daug laiko. Dieve, net nebesuskaičiuoju, kiek, – sako jis, lyg atsiprašinėdamas.

Užtat aš žinau. Žinau visiškai tiksliai, kiek laiko praėjo. Nenustoju skaičiuoti.

Praėjo dvylika metų nuo tos dienos, kai paskutinįkart mačiau Čarlį. Dvylika metų nuo to katastrofiško Padėkos dienos savaitgalio, kai tarp mudviejų su Semu viskas nutrūko. Kai aš viską sugrioviau.

Kadaise skaičiuodavau dienas iki to laiko, kai su šeima vėl išsiruošime į vasarnamį ir pamatysiu Semą. Dabar jis tėra skausmingas prisiminimas, kurį paslėpiau giliai po oda.

Lygiai taip pat gerai žinau, kad jau daugiau metų gyvenu be Semo, negu praleidau su juo. Per Padėkos dieną, žyminčią septintąsias paskutinio mūsų pokalbio metines, mane ištiko panikos priepuolis, pirmas po labai ilgo laiko. Ištuštinau pusanтро butelio rožinio. Tai buvo neeilinis įvykis: oficialiai gyvenau be jo ilgiau, negu mums buvo lemta kartu leisti dienas prie ežero. Verkiau

pasikūkčiodama ant vonios kambario grindų iki sąmonės netekimo – tikrąja prasme. Kitą dieną atėjo Šantalė nešina riebiu greitmaisčiu ir laikė man plaukus, kol vėmiau, ašaroms upeliais srūvant mano veidu, ir aš jai viską papasakojau.

– Amžinybė, – sakau Čarliui.

– Žinau. Labai atsiprašau, kad skambinu taip vėlai, – teisinasi. Jo balsas toks panašus į Semo, kad net skauda. Jaučiuosi, lyg mano gerklėje būtų įstrigęs sprangios tešlos gabalas. Prisimenu, kai buvome keturiolikmečiai, iš balso praktiškai buvo neįmanoma atskirti, kuris iš jų skambina. Prisimenu ir dar daugybę dalykų, kuriuos sužinojau apie Semą tą vasarą.

– Klausyk, Perse. Skambinu, nes turiu šiokių tokių žinių, – jis vėl kreipiasi į mane vardu, kuriuo mane vadindavo, tačiau balsas skamba gerokai rimčiau, nei mano kadaise pažinoto Čarljo. Gir-džiu, kaip giliai įkvepia pro nosį. – Prieš keletą dienų mirė mama, ir aš... na, pagalvojau, kad reikėtų tau pranešti.

Jo žodžiai mane pribloškia tarsi cunamio banga, bergždžiai bandau suprasti jų esmę. Sju nebegyva? *Sju dar tokia jauna.*

Tesugebu išspausti:

– Ką?

Čarljo balsas – kaip visiškai nusivariusio žmogaus.

– Vėžys. Grūmėsi su juo porą metų. Aišku, mes visi sugniuždyti, bet suprask, ta kova nualino ją iki negalėjimo, ji pavargo kovoti.

Nebe pirmą kartą jaučiuosi, lyg kažkas būtų nugvelbęs mano gyvenimo scenarijų ir kreivai jį perrašęs. Serganti Sju atrodo nerealus vaizdinys. Sju, su plačia šypsena, nurėžtais džinsais ir į uodegą suimtais šviesiais plaukais. Sju, gaminanti skaniausius koldūnus visatoje. Sju, kuri elgėsi su manimi kaip su dukra. Sju, mano svajonėse vieną dieną tampanti anyta. Sju, kuri sirgo ne vienus metus, o aš apie tai nieko nežinojau. Turėjau žinoti. Turėjau būti su ja.

– Man taip gaila, taip... – lemenu. – Aš... nežinau, ką pasakyti. Tavo mama... ji buvo... – mano balsą užtvindė panika, aiškiai ją girdžiu.

Laikykis, nepraskysk, liepiu sau. Tu seniausiai praradai teises į Sju. Negali palūžti būtent dabar.

Galvoju apie tai, kaip Sju viena augino du berniukus, kartu rūpindamasi savo „Taverna“, ir apie mūsų pažinties akimirką, kai ji atėjo į vasarnamį patikinti mano gerokai vyresnių tėvų, kad Semas – geras vaikas, ir ji mus atsakingai prižiūrės. Atsimenu, ir kaip mokė mane išlaikyti tris lėkštes ant vienos rankos, ir nesileisti žeminamai jokio berniuko, įskaitant abu jos sūnus.

– Ji buvo... tobula, – ištariu. – Nuostabi mama.

– Taip, tikrai. Žinau, kad ji tau labai daug reiškė, kai dar buvome vaikai. Dėl to ir skambinu, – droviai sako Čarlis. – Laidotuvės sekmadienį. Žinau, daug laiko praėjo, bet, pamaniau, gal turėtum dalyvauti. Atvažiuosi?

Daug laiko? Praėjo dvylika metų. Dvylika metų nuo dienos, kai paskutinį sykį važiauvau į Šiaurę, vietą, kurią laikiau pačiais tikriausiais savo namais. Dvylika metų nuo pirmo panėrimo į ežerą žemyn galva. Dvylika metų, kai mano gyvenimas nusimušė nuo kurso. Dvylika metų, kai nemačiau Semo.

Atsakymas gali būti tik vienas.

– Žinoma, atvažiuosiu.

2

Vasara prieš septyniolika metų

NEMANAU, KAD PIRKdami VASARNAMJ tėvai žinojo apie kaimynystėje gyvenančius du paauglius. Mama su tėčiu norėjo mane išvežti iš miesto, leisti pailsėti nuo mano amžiaus vaikų, tad Florekų berniukai, palikti be priežiūros ištisas popietes, išsitęsiančias į vakarus, jiems veikiausiai buvo tikra staigmena. Kaip ir man.

Visai nedaug mano klasės draugų turėjo atostogų namus, o tų, kurie visgi turėjo, vasarnamiai buvo Muskokoje, šiek tiek šiauriau už miesto, ir tiems palei akmenuotą pakrantę išsirikiavusiems dvarams žodis *vasarnamis* ne visai tiko. Tėtis užsispyrė ir jokiais būdais nesutiko žvalgytis namo Muskokoje. Sakė, jei nusipirktume vasarnamį ten, lygiai taip pat sėkmingai galėtume vasaroti ir Toronte, – vietovė buvo pernelyg arti didmiesčio, knibždėte knibždanti torontiečių. Taigi juodu su mama sutelkė dėmesį į kaimiškas bendruomenes toliau į šiaurę – tas vietoves tėtis įvertino kaip pernelyg išsivysčiusias arba neadekvačias brangias – ir ieškojo toliau, kol galiausiai apsisusto ties Bario įlanka, apsnūdusiu darbininkų miestuku, kuris vasaromis virsdavo

šurmuliuojančiu turistų kurortu, sausakimšu vasarotojų ir keliautojų iš Europos, vykstančių į kempingą arba žygius Algonkvino provincijos parke. „Tau patiks, mergyt, – žadėjo tėtis. – Ten *tikras* vasarnamių kraštas.“

Aš iškart pradėjau nekantraudama laukti keturių valandų trukmės kelionės prie ežero iš mūsų Tiudoro stiliaus namo Toronto vidury, tačiau toji kelionė, regis, išsitiesė į amžinybę. Atrodė, kad praėjo bent kelios epochos, kol pagaliau pravažiavome pro ženklą, sveikinantį atvykusį į Bario įlanką. Mudu su tėčiu kratėmės furgonu, mama su „Lexus“ – iš paskos. Furgone, kitaip nei lekuse, nebuvo nei padoringo garso izoliacijos, nei oro kondicionieriaus, tad visą kelią turėjau klausytis monotoniško CBC radijo fono, prakaituotomis šlaunimis prilipusi prie vinilinių sėdynių ir prie lipnios kaktos priplotais kirpčiais.

Beveik visos mergaitės septintoje klasėje nusikirpo kirpčius mėgdžiodamos Delailą Meison, nors mums ta šukuosena visai netiko. Delaila buvo populiariausia klasės mergaitė, o aš laikiau save gimusia po laimingą žvaigždę, nes man nusišypsojo laimė būti viena artimiausių jos draugių. Bent jau iki to incidento, nutikusio per pižamų vakarėlį. Jos kirpčiai dailiai puslankiu krito ant kaktos, tuo tarpu manieji priešinosi ir Žemės traukos dėsniiui, ir plaukų formavimo priemonėms, išdrikdami į šalis visomis kryptimis. Per juos atrodžiau tikrą tikriausia trylikametę baisuokliukę, kokia iš tiesų ir buvau, o ne paslaptinga tamsių akių brunetė, kokia troškau būti. Mano plaukai buvo nei tiesūs, nei garbanoti, ir buvo linkę elgtis visiškai nenusipėjamai, tarsi jiems įtakos turėtų nesuskaičiuojamos aplinkybės, nuo savaitės dienos iki oro ar miego pozos praėjusią naktį. Tuo metu, kai aš visomis išgalėmis stengiausi, kad žmonės mane pamėgtų, plaukai tiesiog atsisakė su manimi bendradarbiauti.

Pro vakarinės Kamaniskego ežero pakrantės krūmynus vinguriavo Uolėtasis kelias, siauras ir purvinas, pavadinimas jam tobulai tiko. Tėtis įsuko į keliuką, vedantį namo link, tokį apžėlusį, kad nedidukas furgonas šonais braukė per šakas.

– Užuodi, mergyt? – paklausė tėtis, nuleidęs langų stiklus, mums tebesikratant keliuku.

Mudu giliai įtraukėme oro, ir mano šnerves užpildė žeme ir vaistais atsiduodantis seniai nubyrėjusių pušų spyglių kvapas.

Sustojome prie galinių durų. Kuklus medinis A formos namelis, apsuptas į viršų šaunančių baltųjų ir raudonųjų pušų, atrodė nykštukinis. Tėtis užgesino variklį ir atsisuko, neslėpdamas po žilstančiais ūsais ir akių raukšlėlėse už tamsių akinių rėmelių žaižaruojančios šypsenos.

– Sveika atvykusi prie ežero, Persefone.

Namelyje tyrojo tas nepakartojamas dūminis medienos aromatas. Jis niekada taip ir neišnyko, nors mama metų metus nepaliaujamai degino brangiąsias *Diplyque* žvakes. Kaskart sugrįžusi čia stabteldavau prieangyje, gerdama į save tą kvapą, visai kaip pirmąjį kartą. Apatiniame aukšte buvo nedidelė atvira erdvė, nuo grindų iki lubų išmušta blyškiomis gumbuotos medienos lentelėmis. Milžiniški langai vėrėsi į kone nepadoriai išpūdingą ežero peizažą.

– Oho, – sumurmėjau, išvydusi nuo viršaus stačia kalva besileidžiančius laiptus.

– Neblogai, ką? – per petį patapšnojo tėtis.

– Einu, pažiūrėsiu, ar šaltas vanduo, – stryktelėjau pro šoninės duris, kurios entuziastingai trinktelėjo užsiverdamos man už nugaros.

Striksėdama per tuzinus pakopų pasiekiau priplauką. Buvo drėgna slopi popietė, dangų dengė stori pilki debesys be menkiausios properšos, jų atspindžiai raibuliavo tykiuose sidabrinio

ežero vandenyse. Vargiai galėjau įžiūrėti sodybas kitame krante. Spėlioju, ar perplaukčiau šitą ežerą. Atsisėdau ant liepto, nuleidau kojas į vandenį, priblokšta jo ramumos. Sėdėjau, kol mama pasišaukė padėti išpakuoti daiktus.

Kol iškraustėme furgoną, galutinai nusivarėme nuo kojų kilnodami dėžes ir vaikydami uodus. Palikau mamą su tėčiu tvarkytis virtuvėje ir užlipau į antrą aukštą. Viršuje buvo du kambariai; tą, kurio langai žvelgė į ežero pusę, tėvai atidavė man sakydami, kad aš vis vien daugiau laiko praleidžiu viduje, todėl ir atsiveriantis vaizdas bus tikslingiau išnaudotas. Išsiėmiau iš lagamino drabužius, pasiklojau lovą ir kojūgalyje rūpestingai sulankščiau „Hudson’s Bay“^{**} pledą. Tėčiui neatrodė, kad vasarą mums galėtų prireikti tokių šiltų vilnonių apklotų, tačiau mama nenusileido, ir kiekvienai lovai teko po pledą.

Juk mes Kanadoje, pareiškė ji tonu, užkertančiu kelią bet kokiems prieštaravimams.

Ant vieno iš naktinių staliukų sukroviau pavojingai didelę stirtą atostoginių knygų, o virš lovos prismeigiau „Padaro iš Juodosios lagūnos“^{**} plakatą. Siaubai mane visada traukė. Žiūrėdavau gyvą galybę siaubo filmų (tėvai seniai nuleido rankas, bandydami cenzūruoti mano kino repertuarą), ryte rijau R. L. Staino^{***} ir Kristoferio Paiko^{****} klasiką bei kitas, ne tokias populiarias, knygas

* „Hudson’s Bay“ – Kanados prabangių prekių parduotuvių tinklas, kurį įsteigė ilgiausiai gyvuojanti Šiaurės Amerikos kompanija tuo pačiu pavadinimu. Kompanijos vilnoniai pledai šalyje turi legendinės prekės statusą, jie pardavinėjami nuo 1779 m. (Čia ir kitur – vertėjos pastabos.)

** „Creature from the Black Lagoon“ – 1954 m. JAV išleistas nespalvotas siaubo filmas.

*** Robert Lawrence Stine – amerikiečių rašytojas, neretai dėl savo pamėgto siaubo romanų žanro vadinamas „vaikų literatūros Stivenu Kingu“.

**** Kevin Christopher McFadden, žinomas Christopher Pike slapyvardžiu – bestselerių vaikams bei jaunimui autorius.

serijas apie paauglius, per pilnatį virstančius vilkolakiais, ir sirgalius, po mylimos komandos rungtynių traukiančius į vaiduoklių medžioklę. Kai dar turėjau draugų, atsinešusi į mokyklą garsiai skaitydavau joms knygas, – geriausias ištraukas, labiausiai stingdančias kraują arba su užuominom apie seksą. Iš pradžių man tiesiog patiko mergaičių dėmesys, mėgavausi būdama jų dėmesio centre, pati galėdama pasislėpti už svetimų žodžių. Bet kuo daugiau skaičiau, tuo labiau žavėjauisi pačiomis istorijomis ir tuo, kaip jos parašytos, kaip autoriams pavyko įtikinti skaitytoją absoliučiai neįmanomų situacijų realistiškumu. Man patiko, kad kiekviena istorija būdavo ir nuspėjama, ir unikali, teikianči malonumą ir kartu visiškai netikėta. Saugi, bet niekada ne nuobodi.

– Picos pietums? – Tarpduryje stovėjo mama ir tylomis žvelgė į plakatą.

– Čia yra picos?

Bario įlanka neatrodė tokia didelė, kad turėtų pristatymo į namus paslaugą. Paaiškęjo, kad taip ir yra, tad patys nuvažiuovome iki picerijos „Pizza Pizza“, kur picos parduodamos tik išsinešti, įsikūrusios vienos iš dviejų miestelio maisto prekių parduotuvių kampe.

– Kiek žmonių čia gyvena? – paklausiau mamos.

Buvo septynios vakaro, dauguma parduotuvių pagrindinėje gatvėje jau uždarytos.

– Maždaug tūkstantis du šimtai, bet manau, kad vasarą, kai suvažiuoja vasarotojai, šis skaičius mažų mažiausiai patrigubėja, – atsakė ji. Miestelis atrodė lyg išmiręs, išskyrus vieno restorano terasą, knibždančią žmonių. – „Taverna“ – *ta vieta*, kurioje privalu būti šeštadienio vakare, – pakomentavo mama, sulėtindama žingsnį mums einant pro šalį.

– Atrodo, kad čia *vienintelė* vieta šeštadienio vakarui, – meselėjau.

Kol mūsų nebuvo, tėtis suinstaliavo nediduką televizorių. Kabelinės televizijos čia nėra, bet atsivežėme savo DVD kolekciją.

– Gal „Puikios atostogos“? – pasiūlė tėtis. – Atrodo labai tinkamas šiam vakarui, ką manai, mergyt?

– Hmm... – pritūpiau panagrinėti spintelės sudėties. – „Bleiro ragana“ irgi labai tiktų.

– Aš jo tikrai nežiūrėsiu, – pareiškė mama, ant stalo greta picų dėžių dėliodama lėkštes ir servetėles.

– Tada „Puikios atostogos“, – nusprendė tėtis, įleisdamas diską į grotuvą. – Nepakartojamas Džonas Kendis. Kas gali būti geriau?

Lauke kilo vėjas, siūbavo pušų šakas ir ginė bangas skersai ežerą. Pro atvirus langus padvelkė gaivus, lietuų pranašaujantis oras.

– Aha, – pritariau, atsikąsdama picos. – Tikrai puikiai.

Žaibo blyksnis perrėžė tamsų dangų, apšviesdamas pušis, ežerą ir kalvas tolimame jo krante, tarsi kažkas ką tik būtų spustelėjęs fotoaparato su milžiniška blykste mygtuką. Suakmenėjusi stebėjau audrą pro savo miegamojo langus. Vaizdas buvo nepalyginti platesnis nei tas gabalėlis dangaus, kurį matydavau iš savo kambario Toronte. Griaustinis trunkėsi taip, kad atrodė, jog epicentras yra tiesiai virš mūsų namelio, – lyg tyčia pirmąją mūsų naktį jame. Galiausiai kurtinantys trenksmai nutolo ir virto dusliu garmėjimu, ir aš įsliuogiau atgal į lovą klausytis, kaip langus čaižo lietaus šuorai.

Kai kitą rytą pabudau, mama su tėčiu jau buvo nusileidę žemyn. Pro langus veržėsi ryški saulės šviesa, o ant lubų žaidė saulės kiškučiai. Tėvai sėdėjo prie garuojančios kavos, abu įnikę į skaitinius: tėtis fotelyje su *The Economist*, vis nevalingai pasikasydamas

barzdą, mama – ant kėdės prie virtuvės spintelės, vartydama storą dizaino žurnalą, su savo milžiniškais akiniais raudonais rėmeliais, balansuojančiais ant nosies galiuko.

– Girdėjai griaustinį naktį, mergyt? – paklausė tėtis.

– Būt buvę sunku negirdėti, – atsakiau, iš vis dar apytuščių spintelių traukdama sausų pusryčių paketį. – Man rodos, nelabai ir miegojau.

Po pusryčių į drobinį krepšį susidėjau reikalingiausius daiktus – romaną, porą žurnalų, lūpų vazeliną ir SPF 45 kremo tūbelę – ir patraukiau prie ežero. Nors naktį pylė kaip iš kibiro, priep্লাuką jau buvo spėjusi išdžiovinti kaitri ryto saulė.

Pasitiesiau rankšluostį, storai apsitepiau veidą kremu ir išsitiesusi ant pilvo paguldžiau galvą ant rankų. Iš vienos pusės artimiausias tiltelis buvo gal už pusantro šimto metrų, tačiau kitoje pusėje – gerokai arčiau. Prie šios priep্লাukos plūduriavo pririšta irklinė valtis, toliau nuo kranto buvo matyti plaustas. Išsitraukiau savo knygą ir atsiverčiau vietą, kurioje baigiau skaityti vakar vakare.

Greičiausiai būsiu užsnūdusi, nes krūptelėjau nuo garsaus pūkstelėjimo ir berniukų šūksnių bei juoko.

– Palauk, tuoj pagausiu! – šaukė vienas.

– Pasvajok! – atitarė kitas, sodresnis balsas.

Pūkšt!

Prie netoliese besisupančio plausto išniro dvi galvos. Vis dar tebegulėdama ant pilvo, stebėjau, kaip jie sulipa į plaustą ir pačiliui vėl neria, šoka, verčiasi vandenin. Buvo pati liepos pradžia, bet abu atrodė jau gerokai įrudę. Spėjau, kad broliai, tas mažesnis, liesesnis panašaus amžiaus kaip aš. Vyresnysis buvo visa galva aukštesnis, jo atletiškame kūne po raumenų bangėmis žaidė šešėliai. Kai pervertęs per petį jaunėlį įmetė į ežerą, prapliupau

juoku ir atsisėdau. Jie mane pastebėjo, ir vyresnysis stabtelėjęs pažvelgė mano pusėn su plačia šypsena veide. Mažėlis tuo metu išsikapanojo iš vandens ir sustojo jam už nugaros.

– Laba! – šūktelėjo dičkis ir pamojavo.

– La! – atsišaukiau.

– Nauji kaimynai? – pasidomėjo.

– Ahaa! – sušukau.

Mažesnysis stypsojo it stabas, kol brolis niuktelėjo per petį.

– Jėzau, Semai. Gal pasisveikink?

Semas kilstelėjo ranką ir nenuleido nuo manęs akių tol, kol brolis jį vėl įstūmė į vandenį.

Florekų berniukams prireikė aštuonių valandų mane susirasti. Išplovusi indus po vakarienės, sėdėjau terasoje su knyga rankose ir išgirdau beldimą į galines duris. Ištempiau kaklą, bet nepavyko įžvelgti, su kuo šnekasi mama, taigi tarp puslapių išspraudžiau skirtuką ir pakilau nuo sulankstomos kėdės.

– Ant jūsų tiltelio šiandien matėme mergaitę ir pagalvojome, ateisime pasisveikinti, – berniuko balsas buvo paaugliškas, sodrus. – Mano brolis čia visiškai neturi bendraamžių draugų, su kuriais galėtų žaisti.

– Žaisti? Aš ne kūdikis, – irzliai atsiliepė antrasis berniukas.

Mama per petį pažvelgė į mane, klausiamai primerkusi akis.

– Pas tavo svečiai, Persefone, – galop tarė, aiškiai leisdama suprasti, kad šis faktas jos nepradžiugino.

Išėjau į lauką ir už nugaros uždariau įstiklintas duris. Pažvelgiau į rudaplaukius berniūkščius, šįryt matytus ežere. Jie akivaizdžiai buvo tos pačios šeimos: abu aukšti, liesi ir įdege. Tačiau skirtumai matėsi plika akimi: vyresnysis brolis plačiai šypsojosi,

buvo tvarkingai nusiskutęs, akivaizdu, kad jo plaukų želės buteliukas nerenka dulkių lentynos kamputyje. Tuo tarpu jaunėlis stovėjo nudūręs žvilgsnį į žemę, plaukų kupeta bangomis krito jam ant akių. Vilkėjo apsmukusius turistinius šortus ir išblukusius, per didelius „Weezer“* marškinėlius. Vyresnysis buvo apsirengęs džinsais, baltais aptemptais marškinėliais ir juodais *konversais* idealiai baltais padais.

– Labas, Persefone, aš Čarlis, – prisistatė dičkis su ryškiomis duobutėmis skruostuose ir šviesiai žaliomis akimis, atidžiai tiriančiomis mano veidą. Saldainiukas. Gražuolis iš vaikinų popgrupės. – O čia mano brolis Semas.

Jis uždėjo ranką jaunėliui ant peties. Semas nenoriai šyptelėjo man puse lūpų kažkur iš po savo plaukų kalno ir vėl įbedė akis į pėdas. Pagal savo amžių jis buvo tikrai aukštas, dėl to atrodė tiesiog ištįsęs ir pernelyg laibas, rankos ir kojos it šakaliukai, o alkūnės ir keliai aštrūs tarsi uolų smailės. Jo pėdos atrodė lyg užprogramuotos už visko kliūti.

– Ahm... Labas, – pasisveikinau, žvelgdama į tarpą tarp jų. – Man regis, mačiau judu šiandien ežere.

– Jep, ten buvom mes, – atsakė Čarlis, Semas tuo metu koja žarstė pušų spyglius. – Mes jūsų kaimynai.

– Nuolatos čia gyvenate? – nesusilaikiusi įgarsinau pirmą į galvą atėjusią mintį.

– Ištisus metus, – patvirtino jis.

– Mes iš Toronto, taigi visa šita, – mostelėjau į mus supančią augaliją, – man gana neįprasta. Jums pasisekė, kad čia gyvenate.

Tai išgirdęs Semas suprunkštė, bet Čarlis nekreipė į jį dėmesio.

* Amerikiečių roko grupė.

– Tada mes su Semu mielai tau aprodytume apylinkes. Ar ne, Semai? – paklausė ir nelaukdamas atsakymo kalbėjo toliau: – Ir gali naudotis mūsų plaustu kada tik nori. Nepyksim. – Jis tebesišpsojo. Kalbėjo su suaugusiems būdingu pasitikėjimu.

– Jėga. Tikrai pasinaudosiu, ačiū, – nedrąsiai šyptelėjau ir aš.

– Klausyk, noriu tavęs paprašyti paslaugos, – prabilo Čarlis lyg sąmokslininkas. Iš po smėlėtos Semo plaukų kupetos pasigirdo aimana. – Pas mane vakare užsuks keli draugai, tai aš pagalvojau, gal Semas galėtų pabūti čia su tavim, kol jie svečiuosis? Jis nelabai čia turi su kuo draugauti, o jūs, atrodo, esate vienmečiai, – išpyškino, skubriai mane nužvelgęs.

– Man trylika, – tariau, žvelgdama į Semą ir bandydama suprasti, ką jis galvoja apie šį pasiūlymą, tačiau jo akys tebetyrinėjo žemę. O gal – savo povandeninio laivo dydžio pėdas.

– Puikumėėėėlis, – sumurkė Čarlis. – Semui irgi. O man penkiolika, – pridūrė išdidžiai.

– Sveikinimai, – sumurmėjo Semas.

Čarlis kalbėjo toliau:

– Tai, žodžiu, Persefone...

– Perse, – staigiai jį pertraukiau. Čarlis nutaisė juokingą veido išraišką. Aš nervingai nusikvatojau, pasukiojau draugystės apyrankę, kurią mėvėjau ant riešo, ir paaiškinau: – Geriau Persė. Persefonė kažkoks... per ilgas. Toks truputį per rimtas.

Semas išsitiesė ir pažvelgė į mane, suraukęs kaktą ir nosį. Jo veidas buvo niekuo neiškirtinis, į akis nekrito joks ryškus bruožas, išskyrus neįtikėtino dangaus mėlynės atspalvio akis.

– Persė tai Persė, – neprieštaravo Čarlis, bet aš tebežvelgiau į Semą, kuris nenuleisdamas galvos žiūrėjo į mane. Čarlis kostelėjo. – Taigi, kaip sakiau, padarytum man labai didelę paslaugą, jei šį vakarą galėtum padraugauti su mano mažuoju broliuku.

– Jėzau, – Semas sušnibždėjo tuo pat metu, kai aš paklausiau:
– Padraugauti?

Mudu mirksėdami žvelgėme vienas į kitą. Nesmagiai pasi-
muisčiau, galvodama, ką atsakyti. Praėjo ne vienas mėnuo nuo
to laiko, kai sugebėjau ižvesti Delailą Meison taip, kad praradau
visas drauges, ir jau kelis mėnesius nesikalbėjau su jokių ben-
draamžiu. Tačiau mažiausiai troškau, kad Semas būtų priverstas
draugauti su manimi dėl kažkieno užgaidos. Bet, man nespėjus
išsižioti, jis tarė:

– Gali nesutikti, jeigu nenori, neprivalai, – atrodė, kad ap-
gailestauja. – Jis tiesiog nori manęs atsikratyti, nes mamos nėra
namie.

Čarlis apkabino ją.

Iš tikrųjų mano svajonė turėti draugą buvo didesnė ir už norą
turėti paklusnius kirpčiukus. Jei tik Semas nori, mielai palaikysiu
jam kompaniją.

– Ne, viskas gerai, – atsakiau ir apsimestinai pasitikinčiu tonu
pridūriau: – Na, ne už dyką, aišku. Turėsi man parodyti, kaip
padaryti salto nuo plausto.

Jis kreivai šyptelėjo. Vos pastebimai, bet nuoširdžiai, o mėly-
nos akys sužibo tarsi jūros mėlio stikliukai įdegusioje odoje.

Aš tai padariau, pagalvojau, ir per kūną perbėgo jaudulio sro-
velė. Norėjau pakartoti darsyk.